

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Utkommer hvarje Söndag

ILLUSTRERADT

Pris för 3 Månader 1 Rdr. B^{co}

Enkla. N^o.

8 sk. B^{co}

SÖNDAGS MAGASIN.

N°. 12

Göteborg, Söndag d. 17 Dec. 1848

4 Qvar.

Widtemot.

(Forts. fr. föreg. N°. 11.)

n afton kom borgmästaren ganska förtretad hem. Schmolizky war just sysselfatt wid spisen, under det hans herre med jättesteg mätte rummet. Med wigtiga blickar följde tjenaren sin herres steg, under det stenet, som utströmmade från spisen, lät hans ansigte synas ännu wigtigare. Hr Berlein wände sig nu till fönstret och ropade med allwarfjam ton: Schmolizky, du har wetat att

Passa mig flera underrättelser om min granne midt emot; wet du och hwem den äldre herren war, som i går höll åter utan för hennes port?

Roken kastade hastigt taktik och stred afides, och såsom en quarn, som warit hämmad, surrar lustigare, utbrast han med dubbel iswer: När dörren öppnades, Hr Berlein, har jag redan börjat att lägga ut mina krokar; men er upphyn, Hr Berlein, war mig allt för dystert! Jag wet allt. — I går natt stiger den gamle Herren af wid hennes bostad. Jag wet allt. — Herren hålsar på henne, fröken på honom. Man serwerar honom; han äter ej mycket. Klara dukar af Under det hon gör detta, ta-

lar hvarken den gamle eller fröken ett enda ord. Klara tänker, hvad är det? — Hon går till köket och hör der snart, att man talar häftigt. Då beslutar hon — ty fröken är som wore hon hennes dotter — att lyss. Den gamle säger: Marie, du skall förbanna den fiend, som så förbländade dig. Fröken svarar: falla mig ej blind, farbror, innan ni pröfwat. I morgon, när han glad och vänlig utträder på sin travva, får ni läsa i hans drag, hvad ni ej trott af mina ord. Fråga hans själfalla öga, om det ej har några tårar, såsom hans afundsmän påstå. Pröfwa hans hela väsen, och ni skall ej finna den egoist, den fritänslare, den drömmare, för hvilken ut så faderligen warnar mig.

Hr Ephraim wille fråga, men foden förelom honom: Hr Berlein, jag wet allt. — Den gamle brummade: "blott dina ögen finna den ej. Bittra tårar, jag fruktar det, Marie, stela en gång straffa din willfarelse, när mina längesedan äro flecknade. — Nu har jag ej mer att säga; du skall lära dig att umbära farbrodern. Så frosta då, drömmerska, i den känsla, att blott en smal gata skiljer dig ifrån honom, som gör sig onbärlig för dig." Detta sista skrek den allwetande tjenaren med möjligaste eftertryck. Hr Ephraim blefnade; men ett saligt leende spelade öfver det blefnande ansigtet och Schmölzky fortfor: fröken snustade högt. Wakom de klingande fötstegen af den gråa soldaten hörde Klara sin unga herrskarinnas steg. Hon ~~såg~~ honem att ej misstänka henne; men inom ett par ögenblick närmade sig stegen dörren, Klara måste fly. — I dag på middagen reste farbrodern sin väg.

Den talande hämtar andan. Bergmästaren står ferstenad, fattar sig ändtligen och ropar: jag, Schmölzky, jag? Wore det möjligt!

Klara har och knappast trott hennes farbror, hwarade spionen; — men . . .

Bergmästar n war sunderfam. Såsom hans afundsmän säga, utropade han skakande på hufvudet. Att jag är afundad, är begripligt; men att min lycka, som gör mig så salig, skall förnedra dem till förtalare, det smärtar mig. Gwem lider slutligen derpå? Denne gamle soldat, som efter din stildring synes mig wara en bra karl, och denna engel, som älskar med sådan uppoffring. O Schmölzky, hwilken flicka! Den goda måste redan, innan jag anade min lycka, hafwa strifwit till den gamle, måste hafwa kämpat emot hans fördom, såsom emot mina afundsmän. O, det är klart, att det finnes pratiska tungor i staden, som på höft förtala en ärlig karl! — I samma ögenblick präglade det i spisen och en quäkwande ång utbredde sig omkring herren och tjenaren, såsom ett rökmeln omkring förklarade. Astenusoppnan hade kokat öfver, ett feuomen, hwarwid Hr Ephraim wanligen förlorade tålamodet. Men medlidfam såde

han i dag: gör ingenting, fåre Schmölzky. Wädra rummet och förj för dig; mig mättar lycka! —

(Fortf.)

Grefwe Roskopschin och Branden i Moskau.

(Fortf. och slut fr. föreg. Nr.)

Roskopschin förbade emellertid bittra förebräelser från många städer. Han föll i fejsar Alexanders onåd och måste slutligen lämna sitt land, för att finna ett önskad lugn i Frankrike och Tyskland.

Hwad som ohjelpligt hos Alexander förorsakade en nedstämmning war seljande beslaganswärda historia. När Fransmännen wore i antågande emot Moskau, stötte en dag poliswaken på en grupp unga Ryskar, hwilka begärligt hörde på en, som utur ett fransyskt blad öfversatte för dem den nyaste af Napoleon utfärdade proklamation. Lefsen blef genast fasttagen och behandlad såsom förbrytare. Det war en ung man om 24 år, af wälfredadt anseende. Jugen misstänka för onda affigter kunde rättwisligen drabba honom; twärtom yttrade alla wittnen, att han med ett uttryck af owilja föredragit fiendens strifwelse. Dock, Roskopschin höll sig till den yttre handlingen af fingörandet af det fransyska dokumentet. Han wille ej lygna till några föreställningar och kände i sin egen wrede, att selskets förtrytelse fordrade ett offer. Roskopschin brukade tilltala den utan för hans konung häfde församlade, ofta rasande folkmängden, från affatsen af en hög trappa, för att genom sina korta, uppeldade ord ännu mera upptända de gåsande sinnena. Dit löt han föra den unge förbrytaren, och när han såg honom, utropade han i wrede: "förrådare äro mera wära fiender än sjelfwa Fransmännen." Nu utgjöt han sig i stormord och förebräelser emot fången, och slutligen såde han till den närmast stående polisb-tjenten: rappa på honom." Denne gaf honom ett slag med flata klingen. "Å — ropade Roskopschin — det duger ej; lemna honom åt folket, det skall weta att bättre behandla honom." Genast blef den olycklige nerwrackt till den rasande pebeln och inom några ögenblick war han sliten i tusende stycken. Hans lemmar, hela hans kropp förswann. En hand med ett par fingrar war allt, som fanns på platsen, då folkmängden slutligen flugrade sig.

Denna bödelshistoria war likwäl ej dermed avslutad; hon uppdryade änyu på ett försträckt sätt. I början af 1813 fördes på något ställe i Polen, dit segertågert firt fejsaren, en gubbe

fram, som wille tala med Alexander. Den gamles knå barrade och hans läppar stammade. När han framträdde för kejsaren, nedföll han gråtande och snyftande, utan att i förflone kunna frambringa ett ord. Kejsaren, i pinsam oro, lyttes swårt känna va med sig sjelf. Han wisste att fadren till den unge, af wöbelu sönderslitne mannen lög för honom. Denne kunde slutligen tala. Han förbrade nederböfning om hans son warit skyldig och att hans ära måtte återställas, i fall han ej warit det. Han klagade öfwer sin barnlösa åldertom. Kejsaren sökte lugna honom, talade kärleksfullt till honom och lofwade honom rättwisa. Han wise redan, sade han, att den unge mannen ej war skyldig till något förräderi, att han ej haft någon förbindelse med fienden och lömnade den gamle under tröstande ord. Följande dag ingaf Nostopschin sin äfsets ansökan; kejsaren bewilljade den och sade med dyfter blick, att han ej ett ögonblick wille upphålla honom och att han aldrig mer önsade se honom. — Sålunda war Nostopschin plössligt utskött från den segrens och ärans bana, till hwilken flämman ifrån Moskau löt honom, ofslagenad från magt och inslytande, och detta under härens glänfande segertåg. Han ensam blef af hela folket öfverksam, förwisad, och då hemlandet ej blef det mera för honom, drog han, full af wrede, efter sina fordrna regimenten genom de befriade länderna, först till Berlin, der han blott fann en kort hvilas, sedan till Paris, der han andades friskt i förströfsernas hwirowel. Hans iskalla quikhet blef nu fruktanswärd för hans fordrna wänner. Inwigd i alla förhållanden, underhöll han ännu mäktiga förbindelser, och hans stärya ord kunde sära elakligt, kunde träffa dödligt.

Dock war han wapenlös emot den fiende, som han bar inem sitt eget bröst. Han öfwerfölls slundom af förtwiflans töcken och swofaktiga sträckbilder plågade honom fruktanswärdt. I Paris, dit han återwände för andra gången, blefwo dessa dystra slunder ännu mera häftiga och ofta upprepade. Wid denna tid inträngde till honom, trots kammarjärens häftiga motsägelse, tvänne förnäma Nysear. De trodde sig på sin höjd föra ett intressant öfwenlyr, men huru försträckt de ej, då de beträdde den ofslagenas sammaren. Mager och blef satt Nostopschin der, och då han såg de inträdande, utropade han i hemst ton: "hwad will ni här?" De båda fränlingarne trodde att han ansåg sig se den mördade unge mannen och hans fader. De uppgåfwo sina namn och wäckte honom slutligen ur hans jämmersfulla drömmerier. Nu igenkände han de besökande, hämtade sig, strök med handen öfwer pannan, drack ett par glas watten, och efter en stund war han i tillfälle att tala såsom wanligt. Intrycket af detta besök blef outplänligt hos de båda wittnena, och en af desamma har bokstafligen sålunda anfört denna berättelse, som wi återgifwit den. Ännu en gång, säger man, plågades Nostopschin af sådana fantomer, som hufwudsakligen berodde på kroppsöwag-

het, alldenstund de förswunno genom bruket af läkemedel. Såsom bekant är, tillbringade han slutet af sin lifstid i Nyssland, dit han slutligen fick återwända, och den wördnad och beundran, som der eguades honom, gafswo hans äregirighet den öfwerthegelse, att han war ansedd såsom en af hjeltarne för Nysslands befrielse.

Denma man hade ögonblick, då han med harmlös glädthet öfwerlemnade sig åt ofönliga förnöjelser, åt betraktandet af en blomma, en fjäril, då han wisade sig såsom den mest fulländade hofman, full af artighet, försäning och behag. Under detta wöde han ej, att skönheten hos en konstnärinna i Stuttgard bemäktigat sig honom, men åttade sig likwäl för att spela hjelte i någon löjlig kärleksroman.

Nostopschin dog i Moskau 1826 66 år gammal.

Piststraff i England.

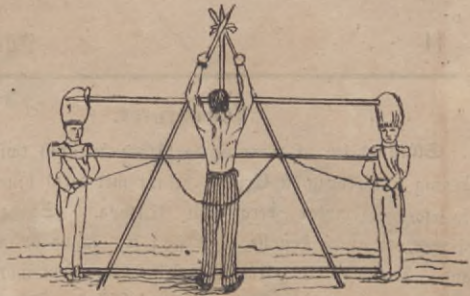
Wi erinra oss det under förflutna året inträffade fall, att en engelsk husar dog till följe af det inom brittiska armeen öfliga piststraffet. Samtliga engelska pressen förenade wid detta tillfälle sin röst, för att fördömma detta barbariska bruk, och den allmänna meningen verkade så mycket, att, om ej straffet helt och hållet afskaffades, principen för bestraffningen dock betydligt mildrades. Skraftigare än mången strifwen afhandling verkade då en bild, som bar den lakoniska inskriften: förut och efteråt, på publikens känsla.

Den straffskyldige fastbindes antingen (såsom det antydes i följande bild) wid en stege eller wid en af hillebarber bildad ställning, eller också wid ett träd, en kanonlavett eller någon ting dylikt. Den sista lilla bilden utwisar den så kallade moswanfuga katten, det är pistan, medelst hwilken straffet utdelas. Wid bestraffningen är alltid en läkare närwarande, för att, om så påfordras, erinra den närwarande öfseren, när straffet öfvergår till farlig misshandling. Men huru litet denna uppfigt är i stånd att förekomma grusliga följder, bewisas bäst af det fall wi nämmt. Det humana århundradet, som fortskridit så långt i theorien, har stannat efter i det praktiska och ännu ej afskaffat det för menniskan wanwärande och för moralen skadliga dödsstraffet, i stället för att göra båda ofskadliga genom sann uppfostran.

Förut och efteråt.

Lamadjuret.

Största delen af våra ärade läsare är utan twiswel genom läsning af "Mobyön Gruse" bekant med detta djur. Man har öfverfört exemplar deraf till Europa. Så t. ex. förswisades ett af de skönste i sitt slag för några år sedan i Tyskland. Det war ett saftmodigt, stilla djur, som mottagit en dresin, som annars blott kan meddelas hästen. Synnerligen war det fruntimmer, som hade sin glädje af att smeka det, att gifwa det sockerbröd, ömhetbetygelse, som gäldades m. d. blickar ut Lamans flera swarta ögon. Sjuheten och glansen i detta djurs ull, stenheten af dess rostbruna färg, dess ädla gång, med ett ord, allt förenade sig att göra detta djur till dess beskådares älskling. Så mycket mer sorg förorsakade djurets plöteliga död, som skedd i Leipzig 1832. Äfwen efter sin död fröjdar denna Lama de goda Tyskarne, ty uppstoppad är den upphäld i anatomiska theatern i Leipzig.

Beskrifningen på ett så älskwärdt och i Europa sällsynt djur skall ej wara våra läsare öwälfkommen, och detta föranleder oss att göra en kort framställning deraf.

Ursprungligen bebodde Lamadjuret de höga Korbilleras i Peru. Nu träffas det sällan, och då wanligen samt. I sin byggnad afwiker det söga från Kamelen, med hwilken man ofta jemfört betsamma. Öfverläppen är djupt klufwen. Det lifliga ögat är försedt med långa, tjocka ögenhår. Öronen äro hälften så långa som hufwudet, spetsiga och röra sig fram och tillbaka. Hela hufwudet lifnar tämligen det af en häst. Halsen är lång och smal, ryggen utan upphöjningar och swansen kort, lång, hårig och stående upprät. Fötterna äro små och klufna. Hudens på ryggen försedd med kortare hår, under buken deremot med längre och stönnartadt, som wanligen är brunt, eller brunt och hwitt. De öfriga delarne af kroppen äro betäckta med mer eller mindre korta hår. — Lamans höjd stiger till fyra och längden till sex fot.

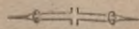
Desse ställiga hållning lifnar hjortens, men dess långa fliga hals, hufwudets form, dess goda uttryck i ansigtsdragen gifwa djuret en ännu högre grad af stönnhet. Wild, men berjemte munter och liflig, i sitt språng ej särdeles snabb, men säker, och i slättraude stielig såsom gumfen, är Laman ett af Perus skönaste, men och nyttigaste djur. Nedan länge före Amerikas upptäckande hade derföre innewånarne i Peru tämt dessa djur, gjort dem till husdjur och öfwat dem i att draga plogen och synnerligen i att bära bördor. Den stora kärlek, som de stänkte dessa djur, gifwer det bästa bewis, huru wigtiga de woro för Peruanerne; ja dessa stred till och med en särstildt fest dessa djur till ära, innan de begagnade sig af desamma. Inom den inneslängda gården wid deras hytter utstred de Lamadjurets hufwud med

brofiga band och stöna blommor. Härpå inbodo de sina wänner till en måltid, lekte och dansode sedan flera dagar. Under denna tid gingo de ofta till det älskade djuret, omsamnade och smekade desamma, tilltalade det med smeknamn, som hade det varit ett förnuftigt wäsen, med hwilket de wille sluta wänslapsförbund; ja de gifwo desamma en läskedryck, ett slags brändwin, för att åtminstone wisa sin wälvilja. Efter slutad fest dresierades djuret till att draga bördor och gå för plogen. Det stedd och stred ännu med den högsta mildhet och ömhet.

När sedan bruket af orar inkom, begagnade man Laman blott till lastbärande på de höga bergen och de farligaste gångstigarne. — Djuret nedlägger sig för att mottaga sin börd, bär omkring 150 skäl, uppstiger gansta försligt med sin last och bringar den till dess bestämningort. Är lasten för tung, stiger det ej upp, förr än det underlättas. Wid god behandling är det tåligt och går gerna. Slag och hård behandling göra desamma enwisk, och retadt till wrede kan det både bita och sparka. Derföre begagnar man hwarken pist eller käpp, utan leder det blott genom ord eller genom en pipa och låter det själunda gå sin wäg lugnt framåt. Under resan behöfwer det ofta beta, och idislar under natten födan. Då det ligger, drager det benen under sig, så att de äro helt och hållet betäckta. Halsen förtliwer alltid i upprätt stående ställning. Det kan tillryggalägga 5—6 mil på dagen. Ett tåg af dessa, med bördor belastade djur skall gifwa en herrlig anblick. Wadom hwarandra, i den skönaste ordning, anförda af en Lama, som utstyre med hufwudprydnad och klokor under halsen, gå de lift en linie soldater, öfwer Korbilleras snöiga spetsar, eller utmed bergens stöbr, på wägar, der hästar eller andra dragdjur ej kunna framkomma.

Lamans älsklingsfoder är en planta, Wako kallad, och som i dessa länder ofta träffas på de höga bergen. De äta mycket, men dricka litet.

Äfwen efter sin död göra dessa djur Peruanerna mycket nytta. Deras kött, som är groft, men wälfmakande, ätes gerna. Ullen begagnas till kläder och huden bearbetas till läder.

Nordamerikansk Stränghet.

Öfwer allt i de Förenta Staterna hålles en sträng uppfigt öfwer hyfloslösa personer, och äfwen personer, som wilja hängiwa sig åt lättjan, se sig nödsakade att följa den allmänna regeln och arbete åtminstone till den ålder, då lugnet blir för menniskan nödwändig. Den offentliga meningen är allwarfamt bekant på att afstågsna allt, som kan leda till passion för nöje, för sy-

Tolka

för Pianoforte af L. Hahn.

The first system of musical notation consists of two staves. The upper staff is in treble clef with a key signature of one sharp (F#) and a 2/4 time signature. It begins with a series of sixteenth-note chords, marked with 's2' (sesto) and a dynamic marking of 'p' (piano). The lower staff is in bass clef and provides a harmonic accompaniment with chords and some eighth-note patterns.

The second system continues the piece. The upper staff features more sixteenth-note chords, with a dynamic marking of 'mf' (mezzo-forte) appearing towards the end. The lower staff continues with a steady accompaniment of chords.

The third system shows a change in texture. The upper staff has a wavy line above it with the marking 'guc' (gracioso) and 'loco', indicating a trill or grace-note passage. The lower staff continues with a consistent accompaniment.

The fourth system features a more active upper staff with eighth-note patterns, marked with 'p' (piano) and 'acc.' (accendo). The lower staff continues with a steady accompaniment.

The fifth system concludes the piece. The upper staff has a dynamic marking of 'dim.' (diminuendo) and ends with a final cadence. The lower staff provides a final accompaniment.

Handwritten musical notation on a grand staff, first system. The upper staff contains a melodic line with a *cresc.* marking and a *p* dynamic marking. The lower staff contains a bass line. A red circular stamp is visible on the right side of the page.

Handwritten musical notation on a grand staff, second system. The upper staff features a melodic line with a *cresc.* marking. The lower staff contains a bass line.

Handwritten musical notation on a grand staff, third system. The upper staff includes a melodic line with a *Fine* marking and a *Pod. &* instruction. The lower staff contains a bass line.

Handwritten musical notation on a grand staff, fourth system. The upper staff contains a melodic line with a *cresc.* marking. The lower staff contains a bass line.

Handwritten musical notation on a grand staff, fifth system. The upper staff contains a melodic line with a *D. C.* marking. The lower staff contains a bass line.

Fest Marsch

C. Gahrn.

Allegro moderato.

PIANO

The musical score is written for piano and consists of five systems of staves. The key signature is one sharp (F#) and the time signature is 2/4. The score includes various musical notations such as dynamics (piano, forte, mezzo-forte), articulation (trills, slurs), and performance instructions. A prominent red circular stamp is located in the upper right quadrant of the first system. The piece concludes with a double bar line and repeat signs.

s
Ped.

trem.

Ped.

fz

fz

Ped.

Ped.

fz

fz

Ped.

mf

Ped.

Ped.

Ped. ff e con fuoco.

Ped.

* * * * *

First system of musical notation, consisting of a treble and bass staff. The key signature is two sharps (F# and C#). The music features a complex texture with many beamed notes and rests.

Second system of musical notation, consisting of a treble and bass staff. It includes dynamic markings *fz* and *fz*. The system concludes with a treble clef and a fermata.

Third system of musical notation, consisting of a treble and bass staff. It includes dynamic markings *f*, *led*, *fine*, *p*, and *p*. The system concludes with a treble clef and a fermata.

Fourth system of musical notation, consisting of a treble and bass staff. The music continues with complex textures and rests.

Fifth system of musical notation, consisting of a treble and bass staff. It includes dynamic markings *creac.* and *p*. The system concludes with a treble clef and a fermata.

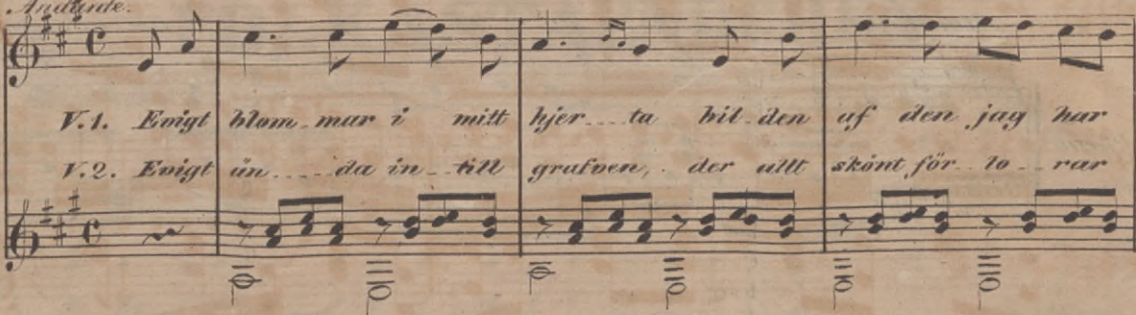
Sixth system of musical notation, consisting of a treble and bass staff. It includes dynamic markings *p*, *creac.*, and *f*. The system concludes with a treble clef and a fermata.

Trio.

D.C.

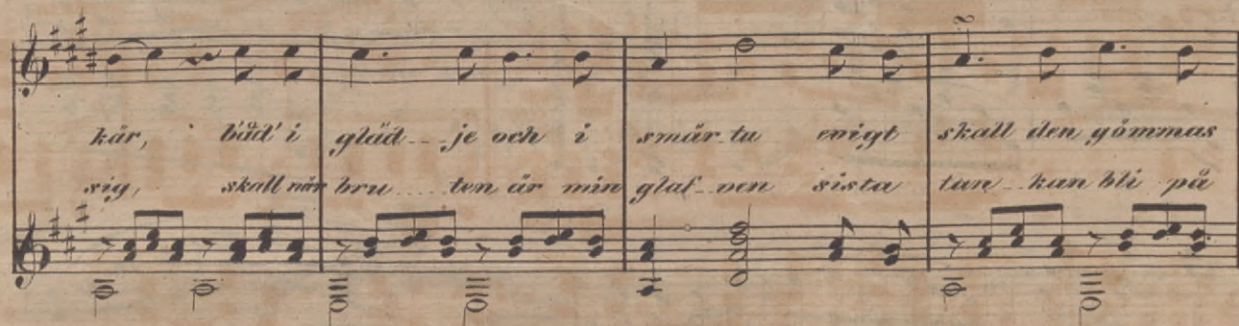
Romance.

Andante.
Sång

V.1. Ewig blommar i mitt hjär... ta bit den af den jag har
V.2. Ewig äm... da in... till grafven, der allt skönt för... rar

Guit.

kär, båd' i gläd... je och i smär... ta ewigt skall den gömmas
sig, skall när bru... ten är min gläd... ven sista tun... kan bli på

der. Båd' i glä... dje och i smär... ta, e... vigt skall den gömmas
dig. Skall när bru... ten är min gläd... ven sis... ta tun... kan bli på

der.
dig.

Längtan, säng utan ord.

Moderato.

Albert Juuymann

Piano

con affetto

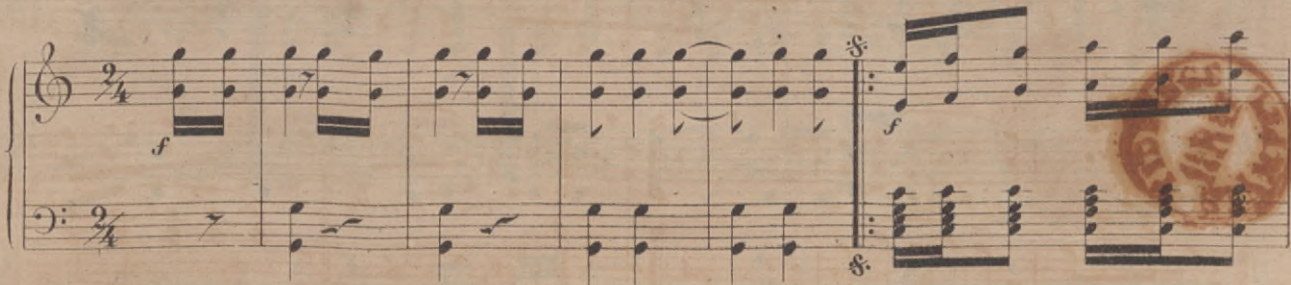
Fine.

POLKASTAENDCHEN.

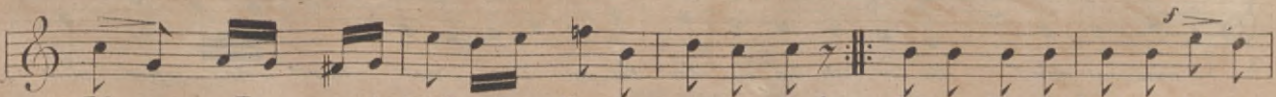
Polkatempo.

Kom me doch, kom me doch.

komm, Du Schöne, kom me doch, kom me doch, lauz' mit mir! Hö-re doch, hö-re der

Pol-ka Tö-ne! hüpf! das Herz nicht höher Dir? Dei-ne Mut-ter kann nur scher-zen,

p *f* *p*
falsch sind nicht der Män-ner Her-zen, red-lich mein ich's ja mit dir, o komm, o Lieb-chen.

f *p*

f
komm zu mir! kom-me doch, kom-me doch, komm, Du Schö-ne! kom-me doch, kom-me doch.

f

tanz mit mir! Hö-re doch, hö-re der Pol-ka Tö-ne! hüpf! das Herz nicht

Fine *Trio* *dolce*
hö-her Dir? Lässt Du mich schmach-ten, machst Du mir

Schmerz. Lässt Du mich schmach-ten, bricht mir das Herz.

1ma *2da*
Herz! O — — — — — sich mein Seh — — — — — nen, schau — — — — —

in mein Herz, lässt Du mich schmachten, bricht

mir das Herz. Liebchen, Liebchen, Liebchen, Liebchen.

*D. S.
al Fine
senza
Replicato*

Gratulations Polka.

PIANOF^o

Allegretto.

Cresc.

The musical score is written for piano and consists of seven systems of two staves each (treble and bass clef). The key signature is one sharp (F#) and the time signature is 2/4. The piece begins with a dynamic marking of *f* (forte) and a tempo marking of *Allegretto*. The notation includes various rhythmic values such as eighth and sixteenth notes, as well as rests. There are repeat signs (double bar lines with dots) throughout the score. A *cresc.* (crescendo) marking is placed above the second system. The word *Fine.* is written below the first staff of the fourth system. The piece concludes with a *D. C. al Fine.* (Da Capo al Fine) instruction at the end of the seventh system.

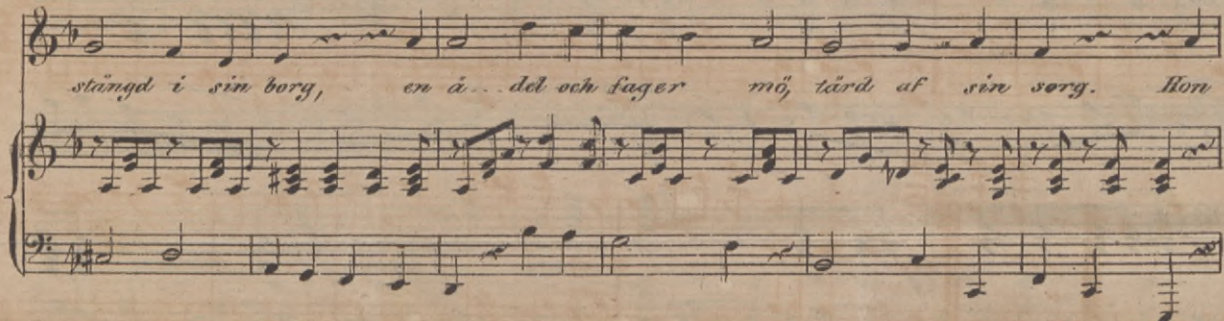
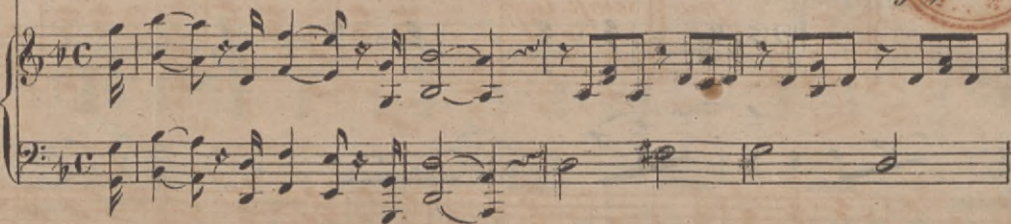
Romance.

RÖST

Det bod... de mid blå a sjen.

PIANO.

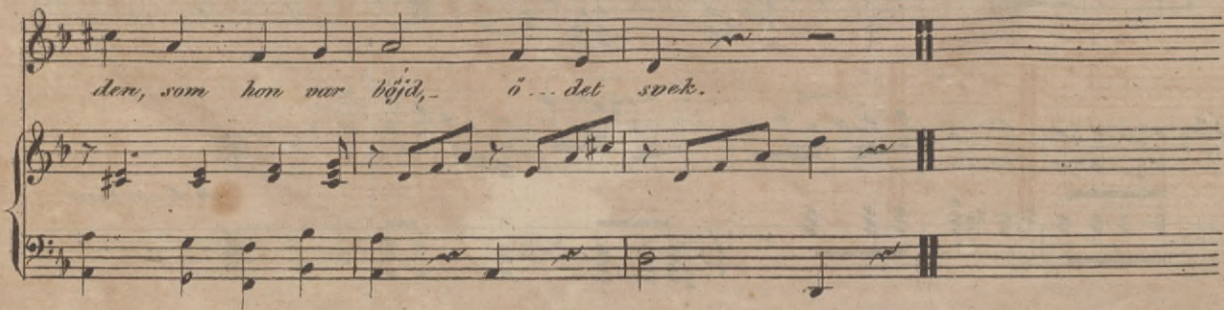

stängd i sin borg, en ä... del och fager mö, tärde af sin sorg. Hon

gret sin kärleks glä, da fröjld så blek.

Hon fick ej

den, som hon var böjd, - ö... det svek.

Marie-Lals.

Allegretto.

E. Winter.

Pianiss.

p. e. semp. legg.

Andante

Handwritten musical score for the first system, featuring a treble and bass staff with chords and a 'Fin' marking.

Handwritten musical score for the second system, featuring a treble and bass staff with notes and 'Ped.' markings.

Handwritten musical score for the third system, featuring a treble and bass staff with notes and 'Ped. ten.' markings.

8va

Handwritten musical score for the fourth system, featuring a treble and bass staff with notes, 'loco', and 'Ped. ten.' markings.

8va

Handwritten musical score for the fifth system, featuring a treble and bass staff with notes, 'ff', and 'D.C. al Fine' markings.

VALS op A. NEIN.

Lento.

PIANO.

p dolce

crase.

sf *p*

1. *2.* *3.* *mf*

sf *p* *tr* *sf* *p*

f *Fine* *p dolce*

sf *p* *D.C. al Fine*

Affsed.

E. Weigel.

Vemodigt.

SÅNG.

1. J = från dig trogn ma fa jag ut i verlden
 2. När mer = gonstrålar dric fa på ången daggens
 3. Din bild i hvarje lil = ja på grönan ång jes
 4. Och om uti ditt ä = ga jag skäbar här ej

GUIT.

1. går, min kär les att för = fa = fa, min lye = 'as blom = ster =
 2. lär, när guld ne sjer = nor blic = fa, min tan = ke till dig
 3. så; Som des, så är din vil = ja, men me = ra ren = än =
 4. mer, i = från de sjer = nor hö = ga med lång = tan jag dig

1. vär. }
 1. går }
 3. då } Les wäl,
 4. ser } les wäl! fast långt från dig, mitt

hjer = ta dock än blir hos dig! Les wäl! les wäl, fast

långt från dig mitt hjer = ta dock än blir hos dig!